

изъ револвера 3 крушума, а останали само два. . .

— Не гръмна револвера, а Ангелъ се разтрепера отъ гнѣвъ, на голѣмитѣ му огнени очи се показха сълзи. . . Той не искаше да се прѣдаде на турцитѣ да го мжчатѣ. Видѣ, че въ револвера стои само единъ крушумъ, насочи го къмъ челото си, и като извика: „**Да живѣй България!**“ гръмна и се самоуби. . .

Гиздавата снага на юнака се прѣтърколи окървавена върху черната земя. . . Народа се натрупа наоколо. Ето че слѣдъ малко се зададе дѣдо Кжнчо-Дюлгеринътъ. Той ревна съ гласъ още отдалечъ. Пашата заповѣда да го задържатъ, а шпионитѣ, като орли, налѣтѣха отгорѣ му, да го разпитватъ за сина му: кждѣ е ходилъ, съ кого се събиралъ и т. н. . . .

На другия день стана **тържествено** погребение на Ангела съ музика и пѣвчески хоръ. Стекоха се всички русчушки младежи да се простятъ съ обичния другаръ и бунтовникъ, а това нѣщо зачуди още повече турското правителство. . . .

Ангелъ Кжнчевъ умре като герой!

Да живѣе името му!

Да живѣе свободата!

Г. Пѣйчевски.

